

Universitarul Neculai Galan

N. 11 august 1935, în comuna Motoșeni, județul Bacău. **Profesor universitar.** Fiul Mariei (n. Banu) și al lui Alistir Galan. Școala primară a început-o în satul Ursa, comuna Motoșeni, absolvind cele patru clase, cu toate vicisitudinile războiului, în 1946. Din pricina secetei, a foametei și a greutăților familiale datorate efectelor celei de a doua conflagrații mondiale, a fost silit să-și întrerupă studiile timp de trei ani, după care a urmat gimnaziul la Școala Burdusaci, din comuna învecinată. În 1951 a fost admis la Școala Medie „Gheorghe Roșca Codreanu” din Bârlad, iar la absolvire, în 1954, a reușit la examenele de selecție pentru Facultatea de Electrotehnică din cadrul Universității Politehnice București. Și-a luat licența în 1959, cu lucrarea *Proiectarea generatorului sincron de medie putere*, fiind reținut preparator la facultatea ale cărei cursuri tocmai le terminase. Între 1961 și 1967 e asistent universitar, în aceste două perioade elaborând și conducând lucrări de laborator, de proiectare a mașinilor electrice destinate studenților, de cercetare științifică, efectuând totodată încercări experimentale pentru omologarea unor tipuri de motoare electrice. Valorificând experiența acumulată, în 1963 a început să publice în reviste de specialitate din țară și străinătate, debutând în numărul 1 al **Buletinul Institutului Politehnic** București, cu lucrarea *Cuplurile asincrone la motoarele sincrone reactive cu poli masivi*, și numărându-se printre colaboratorii selectați pentru redactarea volumelor II (1965), III (1966) și IV (1967) ale *Dicționarului Enciclopedic Român* (Editura Politică). Din toamna anului 1967 a primit dreptul de a preda cursul de Mașini și acționări electrice la

Facultatea de Energetică, iar în 1970 a fost numit, prin concurs, șef de lucrări, apoi lector universitar. Peste doi ani își susține examenele de doctorat, obținând titlul de doctor inginer în specialitatea mașini electrice, cu teza *Contribuții la teoria și proiectarea motoarelor de curent alternativ cu armături masive*. Editorial a debutat în anul 1974, când Editura Tehnică i-a publicat volumul *Motorul electric cu histerezis*, acestuia adăugându-i-se, în timp, *Mașini și acționări electrice* (Institutul Politehnic București, 1974), *Mașini electrice - îndrumar de laborator* (idem, 1977), *Mașini electrice*, vol. I și II (idem, 1980), *Mașini electrice*, vol. I (*Probleme*), vol. II (*Proiectarea transformatorului*), vol. III (*Proiectarea motorului asincron trifazat*) – idem (1987), precum și volumele, semnate în colaborare cu alți specialiști, *Mașini electrice* (Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981), *Mașina asincronă - proiectare* (Institutul Politehnic București, 1982), *Mașini electrice și Acționări electrice. Teorie și aplicație* (ambele, Editura Printech, București, 1999). În 1977 a fost titularizat conferențiar, iar în 1990, profesor universitar la Catedra Mașini, materiale și acționări electrice a Facultății de Electrotehnică, preocupându-se îndeosebi de domeniile micromotoarelor în sisteme automate, de metodele matematice ale mașinilor de curent alternativ, de optimizarea conversiei electromecanice a energiei și de sistemele de acționare electrică cu motoare asincrone. Tot din 1990 e și conducător de doctorat, calitate în care a acordat deja 8 titluri de doctor și are în studiu alte 6 teze. În perioada 1995-1998 a fost, concomitent, coordonatorul proiectului de

cooperare europeană TEMPUS – MJEP 09538 – 95, cu tema *Conversia energiei*, la care au participat Universite „Paul Sabatier”, Centre de Physique de Plasmas et Applications de Toulouse (Franța), Helsinki University of Technology, Faculty of Electrical Engineering (Finlanda), Universidad Politecnica de Valencia, Departamento de Ingenieria Electrica (Spania) și National Technical University of Athens, Department of Electrical and Computer (Grecia). La aceste universități au efectuat studii în domeniul conversiei energiei peste 70 de studenți, doctoranzi și profesori din Universitatea „Politehnica” București, rezultatele apreciate favorabil de parteneri aducându-i, pe 23 februarie 1998, Diploma de Onoare, conferită de instituția bucureșteană. Succesul de care s-a bucurat proiectul a condus la includerea sa în programul SOCRATES, în cadrul căruia a susținut cursuri pentru profesorii și studenții de la Universitățile amintite din Toulouse (1999, 2001) și Atena (2000), precum și la desemnarea în calitate de coordonator a două proiecte **Leonardo da Vinci**, de data aceasta cu cele două Universități din Franța și Spania, cărora li s-a alăturat Dartington College of Tehnology din Anglia. Derulate în perioada 2000-2001, acestea au avut ca teme *Formarea continuă în domeniul conversiei energiei* și *Energii curate* și au permis unui număr de 18 cadre didactice bucureștene să efectueze deplasări de documentare, prestația lor fiind și cu această ocazie bine cotată. Împreună cu Universitatea Politehnică din Valencia a organizat, la București, două ediții pentru Universitatea de Vară ASEC (1997, 1998), la

care au participat universitari din mai multe țări, ce și-au văzut, la sfârșitul fiecărui ciclu, lucrările publicate în volumele editate special cu acest prilej. A mai fost, totodată, inclus în proiectele TEMPUS, fiind prezent câte trei luni la Universitățile partenere din Atena (1993), Toulouse (1996) și Valencia (1997, 1998), unde a efectuat studii legate de modelele matematice ale mașinilor electrice de curent alternativ, de stabilitatea sistemelor de acționare electrică și de câmpurile electromagnetice. În paralel cu preocupările didactice a desfășurat o susținută activitate științifică, în urma căreia au rezultat peste 100 de lucrări publicate în volumele principalelor manifestări naționale (Conferința Națională de Acționări Electrice, Simpozionul de Mașini Electrice Asociate cu Conversoare Statice, Institutul de Marină Civilă, Conferința de Mașini Electrice, ELECTROMOTION) ori internaționale (International Conference on Electrical Machines, International Conference on the Evolution and Modern Aspects of Synchronous Machines, International Symposium on Technological Innovation in Guided Transports, Symposium on Power Electronics, Electrical Drives, Advanced Electrical Motors, European Conference on Power Electronics and Applications, Electrical Vehicle System, International Conference on Electrical Drives, International Aegean Conference on Electrical Machines and Power Electronics, International Symposium on Electromagnetic Fields in Electrical Engineering, Journées Tunisiennes d'Electrotechnique et d'Automatique, International Conference on Optimization of Electric and Electronic Equipment), dar și în prestigioasa revistă americană **IEEE – Transaction on Energy Conversion**,

în alte publicații din Londra, Zurich, Kusadasi, Adelaide, Brighton, Taormina, Capri, Istanbul etc. Subiectele sale legate de sistemele de excitație ale mașinilor sincrone ori de cele de acționare cu mașini asincrone, de modelele matematice ale mașinilor de cu-

rent alternativ, de transductoare, câmpuri magnetice în medii conductoare și micromotoare electrice au atras atenția multor specialiști, care au citat studiile publicate în volume de sinteză și importante lucrări de specialitate.

Profesorul Ioan Grigoriu

N. 22 august 1910, în Bacău – m. 8 aprilie 1992, la Bacău. **Profesor.** Fiul comerciantului Măgărdici Grigoriu și al Aureliei (n. Dima). A copilărit pe fosta stradă Armenească, într-o casă ce dăinuie și azi, construită în 1904 de tatăl său și frecventată de-a lungul timpului de importante personalități ale spiritualității băcăuane și nu numai. Urmează studiile secundare în orașul natal, după care se înscrie la Liceul „Ferdinand I”, ale cărui cursuri le absolvă în 1928. Are preocupări literare încă de pe băncile liceului băcăuan, în anii 1926 și 1928 obținând premiile II și, respectiv, I la concursul pe țară al Societății Științifice Literare „Tinerimea Română”. Sprijinit de părinți, în perioada 1928-1933 studiază în Franța, urmând în paralel cursurile Facultății de Istorie-Geografie și pe cele ale Facultății de Litere, secția franceză, din cadrul Universității Sorbona. Își definește apoi studiile în țară, în 1936 luându-și licența în filologie modernă la Facultatea de Litere și Filozofie din Iași, cu calificativul „cum laude”, iar un an mai târziu absolvind și Seminarul Pedagogic Universitar, lucrarea sa *L'actualité de Voltaire* fiind notată cu 10. Tot în 1937 se clasează primul pe țară la examenul de capacitate pentru profesorii secundari, fiind numit profesor suplinitor de franceză la Liceul Comercial din Bacău. După un an a devenit profesor titular provizoriu la aceeași instituție, iar de la 1 aprilie 1942, profesor titular definitiv. La 1

septembrie 1946 s-a transferat la Liceul de Băieți Nr. 1, unde va activa până în 1963, când devine lector la Institutul Pedagogic din Bacău. Între anii 1948 și 1953 a fost directorul liceului, încă din primul an deschizând internatul acestuia pentru fiii de țărani și sprijind, prin îndrumări permanente și confecționarea de material intuitiv, activitatea Școlii Elementare din Secuieni. Ca responsabil al cursurilor pentru pregătirea ofițerilor, organizate de Ministerul Forțelor Armate și Ministerul Învățământului, apoi ca director al primei Școli Serale de Ofițeri, a îndrumat instruirea acestor cadre mai mulți ani. Preocupat în permanență de modernizarea învățământului a folosit pentru prima oară magnetofonul la ore, cercetările efectuate cu acest prilej făcând obiectul unor comunicări în cadrul cercului pedagogic de specialitate. Pentru uzul cadrelor didactice a tradus, de asemenea, fragmente din *Metodica limbii franceze* de Andrievskaia și Mihailova, în perioada când la noi nu exista un astfel de manual. În cadrul Institutului Pedagogic, pe lângă activitatea de la cursuri și seminarii, a îndrumat studenții să folosească bibliografia de specialitate în limba franceză și a inițiat schimburi de experiență cu lectori de la Brașov și Iași, utilizând filme comentate, material bibliografic francez și alte metode ce au revigorat cercurile științifice și activitatea catedrei. S-a implicat,